

הסלמה

רצח השוטרים הבריטים בזמן לוויה בצפון-אירלנד
מוסיף נקודה שחורה למחתרת האירית, שרק לאחרונה ניסתה לשמר את תרבותה. אפילו הכנסייה גינתה אותה ■ השלטונות הבריטיים, מצידם, מתכוננים להשלטת סדר

דפנה ורדי, בריטניה

האירועים האחרונים בצפון אירלנד הביאו השבוע להתנשאות חשודה מצד הכנסייה, בצער שיקבל כיסוי תקשורתי נרחב, קריגל וייל, אשר מערב בלסט נמצאת בתחומה, יצא הפעם לא נגר השלטונות הבריטיים אלא נגר המחתרת האירית. הוא קרא לאנשי לעזוב את האי-א.א.י. והכביד שריבים הצטרפו לארגון בגיל צעיר מסיבות אידאולוגיות, אך ייתכן שהגיע הזמן שישקלו שוב את העניין. בשבת אחר, כי למשך חצי שעה נפלה המסיכה האידאולוגית של רומנטיקה לאומית. הוא טען, שמעולות הארגון הן לא רק נגר חוקי הכנסייה הקתולית, אלא גם נגר הסטנדרטים האנושיים.

הכנסייה הייתה ידועה תמיד כאחד הגורמים התומכים במחתרת האירית, אך התקריט האחרונה, שבה הוגן וועד התגבש על שני שוטרים בריטים לבוש אדום בזמן לוויה של אנשי הארגון, החרדו הברסלית והאוכיות שבה פעלו, גרמו לאיש הכנסייה לצאת נגר הארגון. השניים נהרגו, מול מצלמות הטלוויזיה, אל מחוץ לרכבם, וזכו, והופשוטו מבגדיהם, לאחר מכן נגרדו להצרי סמוכה ובה נורו. כשכוחות הביטחון — אשר בתאם לפניה קורמם של הכנסייה שוו במרחק ניכר — הגיעו למקום, כבר היה מאוחר מדי.

במשך כל השבוע המשיכה התקריט להספיד את בריטניה. אשר לעניני צפון אירלנד, הוגן קינג, חורה שבענין זה ייאילץ לעמוד תחת שבת הביטחון — בכל דרך שבה יפעל, במשך זמן רב היו תלונות נגר השלטונות הבריטים על נוכחותם של אנשי צבא ומשטרה בזמן לוויות. בריטן בצפון אירלנד טענו כי רוב זה גורם הן לליבוי הצעיר, והן לפגיעה בכבוד המתים ובני משפחתם.

לאחר פניות חוזרות ונשנות, הן מצד יו"ר ומצד המנהיגים הפוליטיים בצפון א, נר, הוחלט לבסוף לתת לאנשי האי-א.א.י. להשתלט סדר בצעדים בזמן הלוויות. זה שבוטעו אחרים הצבא שומר מרחק, וחיללים או אנשי משטרה בריטים אינם נראים בשטח הלוויות. אנשי ה-א.א.א.י. שמרו עד השבוע האחרון על חלקם בהסכם ובגננו שהתגבש נוכחות. צבאית משלוחם, הם חזרו על הוועד במר הארגון, ואף ייתרו על משהו הכבד, שבהגו לירות בלוחים של אנשי הארגון, אבל שתי התקריט האחרונות — אחת, שבה פורסמו טענות, עצמאי ירה ורוק ירימונים בזמן לוויות, והשנית, שבה נהרגו השוטרים הבריטים, גרמו לשלטונות לשקול מחדש את עמדתם בעניין זה.

לשרת סוף השבוע, בהייר השר שאין בכוונת הבריטים להיכנע לטרור, ושהשלטונות יכפו את חוקם בצפון אירלנד בכל דרך שתירש. רבים הבינו מהצדקה זו, שהגיע המון להסכם קצו-ימינים, לני השלטונות מאפשרים לקטולים בצפון אירלנד לקיים לוויות, ללא נוכחות צבאית בריטית.

מאמצים להרגעת הרוחות

בשבועות האחרונים, לאחר המתחות ביחסים הרגשים ממילא בין בריטניה לרפובליקה האירית, ניסו השלטונות הבריטים להתגבר במידת האפשר בצפון אירלנד, כדי שלא לזעזע את האיזון העדין. המתחות החלה לאחר שממשלת בריטניה הכתירה, שלא תעמיד ריגין את האחרים למרגינות של ידי כרי להרג, למרות שפעלו בניגוד למרגינות הממשלה. באותו זמן, גם נרחב ערעורם של הנאשמים במיגוד במאב בברימנגהאם אשר טענו, במשך שנים, שהמשפט המקורי שבו נמצאו אשמים לא היה הוגן, עוד כשר נרגעו הרוחות משום אירועים אלה — נער שחזה את מחסום הגבול בין הרפובליקה לצפון אירלנד, כדי לחוות במשקח כדורגל, נורה בגגו. תגובת השלטונות הבריטים הייתה סלית, טענו...

כל אלה תרמו את חלקם למתיחות בין הבריטים והאיריים. את התגובות הופעמו לדרך שבה פעלו אנשי היחידה המיוחדת הבריטית, אשר הוגו בניגולר אנשי א.א.א.י. בטענה ששניהם היו מעוררים לכיבוד פגוע באיזה, הבריטים טענו, שלא היה באפשרותם לעצור באופן אחר, ואילו האירים טענו, שלא הייתה כל בעיה לעצור את האנשים, שלא היו חשופים. התוצאה היא תוליה גוססת, בשרשורית האביה והאלימות.

קשה היה לצפות, שזוויתיהם של אנשי ה-א.א.א.י. שגורו בניגולר, יעברו בשקט, אך בריה היה שכל החדים, עשו מאמצים כדי

חיים חדשים

לפני חודשים אחדים פורסמו את סיפורו של משה פרי, שביקש בית מאמץ לילדיו. אז לא האמין שיחיה. היום, אחרי השתלת לב, הוא חושב על חזרה לעבודה

מרתני כמה פעמים מוות קליני, ארבע-עשרה זריקות חייאה הוריקו לי

את גופי, רחצו וניקו. ראיתי מולי ריבה רופאים ומסכות על פניהם וריבה אחיות. לא הבנתי מה ריבה. חשבתי את החיים תולה בגורלי. אם אצטרף, הכל יהיה שונה. אולי טוב יותר. אחרי ארבע הימים התעוררתי. בצעם כנראה התעוררתי כבר לפני כן. הייתי ער אבל לא זכרתי. העיניים אחי לחוד תגאששות, אחי עמד ליד מיטתי. וזו לי כאבים חזקים, כל שיער, כל תחושה, גרמו לי כאבי תופת. בחדר התגאששות גשארתי חודשים. אחי הרופאים סיפר לי שהניתוח היה קשה. הלב היה לגמרי חרוט, ובשעת הניתוח, שארך 8 שעות, מתני כמה גם בתקופה ההתאוששות היו לי יוזומים בריאות. לעשרה ימים אחרי הניתוח האחות דרשו ממני לקום, ואני אמרתי לא יכול. הן לא עזרו לי ואני כעסתי. חתונתם לא שר. גם הרופאים באו אלי בטענות. דרשו ממני לשלף פעולה ולהתחיל ללכת. התחנן מן הצוואר עד לבטן התחננתי כאב מאו. בדרך-כלל מקסימם את הכתובת אחרי כמה ימים, אבל אני ששש לא יכולתי. אחי שבע וחצי לחצתי לרובי. בשר הכל, הייתי חולה בבעיות אפילו רבות, עני ואחרות, עד שאמר התערך בנייני. הוא הכריז אחי לקום וללכת לאט וזה-הכל. להחליט את השוירים.

אחרי חודשים בבית החולים העבירו אותי לבית אבות יהודי. שם נשאיתי חודש. פעם בשבוע הגעתי לבית החולים לשם ביקורת ובדיקות. התחלתי לכתוב גליונות לבני משפחתי ולקצובים. יהודים טובים מן הקהילה באו לבקר אצלי, אבל אני אמרתי רי, רוצה הביתה. כל הזמן ידעתי שאסור לי לנסות על חלב החי. לוקח שנהיים עד שיכולים להיות בטוחים שחלב קלט. עד עכשיו חלב בסדר, הוא לא עזב אותי. היום, למצא משה פרי במחלקת לשיקום שבמלון "בלי". הוא מחליף להחלפת, והדבר יום יום לטיול. מוני נפחים עדיין בגלל החרושת שהוא מקבל. בניהן קורטיון, חליקים ובני מני יתחיל את חיי היום יום הרגילים. פני אמרו חילדים מאושרים אצל החודים והאמצעים ולא אשנה את סדר חייכם. אצטרף למצוא עורות שתנקן את הבית והבשל לי, כי אני לוקח למנון דאטסטי מיוחד. אצטרף גם לרכוש מכונית. כי התליקת קשה לי מאוד. אני מקווה שאחרי כמה חודשים אוכל להתחיל לעבוד, כל עבודה משרדית תהיה לי גוהן. היה טוב לו הייתי מוצא אשה שתהיה מוכנה לסלסל בי. אשה כנראה קשה, אני קשה לקריא-אולוגים של בית החולים איכילוב. לברקת: אני צריך. גוססן כבר ביק אחי ואמרי שובל לראש שפיר.

החברתי ילדיו. כמה חתונות לניחות סורב אפילו לחשוב על השתלת לב פרי מחיר ואמרו שיניתי את דעתי. נעם לא רציתי לחיות אחר כך. חשבתי שאני לא רוצה ללכת כל עוד חלימים לא מסודרים. אבל כוח החיים חזק יותר מאשר חרונות נמוך. אני בטיחתי שחלב השתלח במתי קלט. את זה אכר רק בעוד שנהיים. אז פעור שנתונים, אחתה באת לווית.

לוקח שנהיים עד שיכולים להיות בטוחים שחלב קלט

ריד ששט במשך ארבעה ימים. זה היה מול, כי בשעת הנחיתה מעט שהחמור. רס. בעזרת ודי ששט הגיע לאמבולנס שחיבה ליד המוסט בבליק, שם ציפתה לו קבלת-פנים חביבה של בדרה שבים ובעלה, ווג ישראליים חשודים בבליק, אשר גויס על-ידי שלי חושן לשם עזרה. משה פרי הועבר ישר לבית החולים. אראמתי שם אושפז במחלקת לטיפול נמרץ. בו במקום טיפלו בו, והוא חזר לאינפורמיה כדי לחזק את פעולת הלב ולהעשית את עורף הנזילים בגופו. ב-11 במרץ '88, שלושה חודשים אחרי שנכנס לבית החולים אראמתי שבניסל, ירד משה פרי — וקוף, שוון ומחוי — בשד-התעופה כך גורין. פרי חזר הביתה. אותו האיש, רק עם לב אחרי קבלת פנים נרגשת וחזב לבית קרוביו שבתל-אביב. שבו לאחר מכן שכנו ונגששו. פרי, שנתיים עברו מאז התחנך הראשון שלי, היום אני בן 48. אני אותו האיש, ובכל זאת איש אחר. השתלת לב היא חרבה יותר מאשר הוצאת לב מוקלש ותחלופו כלב שלם ובריא. בשעת חלפת הלב נוצעים בצבצ ובמה. זה משנה במידה רבה את תחושת המוות. היום אני כבר לא מתרגש. כל התגובות הרגשיות הרבה יותר מברקות. אני לא מבין ברוק מה קורה לגופי, אבל קשה לי להאמין שאוכל פעם לתהלה. להתאהב או להתרגש.

כשהגעתי לבית החולים בבליק, שהה ליד

יהיה יוסף

גשתי אותו בתחילת יוני '87 בחדר קטן שכמרכי שיקום, בו התאושש מחתקי לב קשה. בקושי גשם כל מילה שיצאה מפיו הייתה מלווה באנחות. רה, עיניו אורמות ושקועות, ניסה משה פרי, אז בן 46, להסביר לי כמה חשוב לו למצוא סידור לבני הקטן. פרי היה בטוח שימדי פוריים, אם לא יסכים להשתלת לב, כך גם סברו רופאיו. עשרים חודשים לפני שהתגלה מחלת הלב שלו, נפטר אביו, אשתו ואם של שלושת בניו ממחלה מאירת ממושכת. אז הפסיק להליח במחלתו. לחיים לא היה יותר עיד. הוא רק רצה להיות בטוח שלבניו יימצאו חורים מאמצים, שיעניקו להם חום ובטיחות. כששאלתי אותו למה אינו מוכן להשתלת לב, ענה, אני חושש, את חלב שלי ייאמשר להחלי, ולב אחר לא ייקלט בגופי.

מן המוות לא חשש. הוא רק פחד לגורל ליליו (שלושם) אב מצאוי סידור טוב. מבד רוחו היה קשה כל מבח שבוטעו אששם, ובכל פעם חשבו כי משפחתו וגם רופאיו, שואת הפעם האחרונה, פעם אחי חזקי קשה, קרא לי לשיחא ואמר, יהיה ביקר אצלי הבן חקטן. היה לו קשה לרוב אתי ואני לא יכולתי לעזור לו, כי כלי מסיבת המצו לא יכולתי לנשום. הוא בכה ושלא אותי אבא, מה יהיה אחי אחרי שתמנתי אני לא רוצה שחמותי. ואני לא יכולתי לנחם אותה. אחרי שעזב אותי חשבתי רק על עיני מלאות דמעות. אחרי הפסקה ארכה לחש: "חיה עזרי לי, אני רוצה לבסות להגיע להשתלת לב".

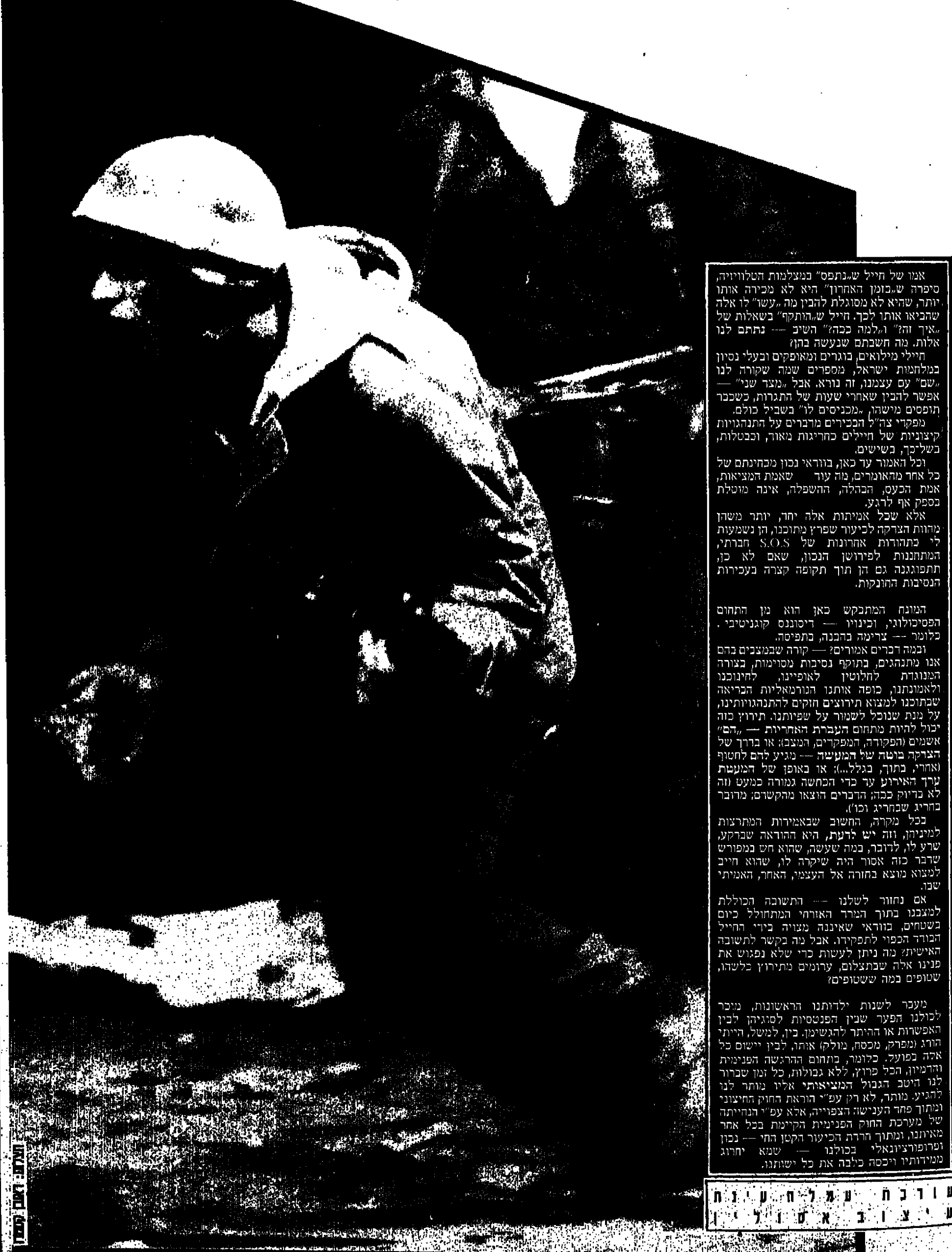
תקשורנו עם שלי חושן, וזמנת ומבלי אגודת יד ביד, קר להחלח חי ארם, שואת ממטרותיה לא העלת חיים של חולים חקטק להשתלות. בעזרלארץ, שלי שוכנעה שאכן משה פרי וקטן להשתלת לב, וכרגיל, בלי שדומאליות מיוחדת ובלי תהליכים ביו-רפואיים, ותחילה עם תצות שלה להכין את תהליכי גיוס הכספים, קבלת האישורים והציאת מקום מתאים באחד מבתי החולים הטובים בבליק.

מבט של פרי ורדרי, ריאיוני תמלאו חולים וחקטק עלי את נשימה. הוא אושפז במחלקת לטיפול נמרץ, בגלל יוזומים שהתפתשו בגופו הועבר למחלקת נשימות חזר שוב לטיפול נמרץ. שלי לא ייתרה. בעזרת בני משפחתו וחבריו לעבודה כמעשה האחריות להחליח לבקל את אישורי משרד הבריאות, מכתיב המלצה להשתלת כורד-לארץ, העדיק, כסין 80 אחוז מן הסכום הדרוש להחלית חדר הגליות של לבקל מרומות יחידו לעבודה ועד. עובדי התעשייה האווירית, ואת 20 האוונים האחרים והכסחה לחצאות תסיסה וכל מיני תוצאות אחרות, מומנו עי ידי.

בשישה בראמבר '87 ביקרתי את משה פרי בבית החולים איכילוב כדי להחמיר. אחי הצעיר שיק ורופא הכר, ריד רוד ששם צערו ליד כיסא הגלגלים. בו ישב לשורה התעופה. הגיע באמבולנס ושם העלה במעלית לתוך הקטוס חלם מכדי לנפשו שלום ועליה ומרגש מכדי לעצור ביומנותה ארבע שעות ארכה תסיסה.

מסירת שבת

יש דיבור?

אנו של חייל שנתפס במצלמות הטלוויזיה, סיפרה שמונת האחרון" היא לא מכירה אותו יותר, שהיא לא מסוגלת להבין מה "עשו" לו אלה שהביאו אותו לכך. חייל שהותקף בשאלות של "איך זה?" ו"למה ככה?" השיב: — נתת לנו אלות. מה חשבתם שנגעשה בהן? חיילי מילואים, בוגרים ומאופקים ובעלי נסיון במלחמות ישראל, מספרים שהם שקדו לנו "שם" עם עצמנו זה בורא, אבל, מנע שני" — אפשר להבין שאחרי שעות של התגרות, כשכבר תופסים מתישה, "מכניסים לך" בשבילי מולם. מפקדי צה"ל הכבירים מרבים על התנהגויות קיצוניות של חיילים כחריגות מאוד, ובכטלות, בשליכה, בשישים. וכל האגור עד כאן, בוודאי נכון מבחינתם של כל אחר מהאגורים, מה עוד "שאנת המציאות, אמת הכעס, הכהלה, ההשפלה, אינה מוטלת בספק אף לרגע. אלא שכל אמיתות אלה יחד, יותר משמן מהות הצדקה לכינוי שפרץ מתוכנו, הן נגזרות לו כתהורות אחרונות של S.O.S. חברתי, המתנגנות לפירושן הנכון, שאם לא כן, תתפוגגה גם הן מיד תקופה קצרה בעכירות הנסיבות החוקיות.

הימנה המתבקש כאן הוא מן התחום הפסיכולוגי, וכינויו — דיסוננס קוגניטיבי. כלומר — צרימה בהבנה, כתפיסה, ונמה דברים אמורים — קורה שבמציבים בהם אנו מתנהלים, בתוקף נסיבות מסוימות, בצורה המנוגדת לתולדותינו לאופייני, ולנוכח ולראינויותנו, מופה אותנו הנורמליות הכריזה שבתוכנו לצמצא תירושים חוקים להתנהגויותינו, על מנת שנוכל לשמור על שפיותנו, תירוצ כזה יכול להיות מתחום העקריות האחרות — "הם" אשמים (הפקודה, המפקדים, המצבה או בדרך של הצדקה בוסה של המעשה — מגיע לרם לחסוף (אחרי בתוך בגלל...) או באופן של המעשה ערך האירוע עד כדי הכחשה גמורה כמעט נוח לא ברור ככה) הדברים הוצאו מהקשרם, מרובם כחריג שחריג וכי).

ככל מקרה, החשוב שבאמירות המתרצות למיניהן, וזה יש לרשת, הוא ההודאה שבפרקט, שרע לו, לדובר, במה שעשה, שהוא חס בניפרש שרבר כזה אסור היה, שיקרה לו, שהוא חייב לעצמו מוצא בחורה אל העצמו, האחר, האמיתי שכן.

אם נחזור לשלנו — התשובה הכוללת למצבנו בתוך המור האורח המתחולל כיום בשטחים, בוודאי שאיננה מצויה בידי החייל המורד הכפוי לתפקידו, אבל נה בקשר לתשובה האישית: מה ניתן לעשות כדי שלא נפגוש את פנינו אלה שבתצלום, ערומים מתירוצ כלשהו, שטיפים במה ששטיפים?

מעבר לשנות ולרוננו הראשונות, מיכר לכולנו הפער שבין הפנטסיות למציאות לבין האפשרות או ההיתר להגשימן. בין למשה, הייתי הורג (מפרק, מכסה, מולח) אותה, לבין יושים כל אלה בפועל, ככוננו, מתחום ההרגשה הפנימית והרמיוני, הכל פרוץ, ללא גבולות, כל זמן שכורר לנו הטוב הגבול המציאותי אליו מותר לנו להגיע מותר, לא רק ע"י הוראת החוק החיצוני ובתוך פחד הענישה הצפויה, אלא ע"י הנחיותיה של מערכת החוק הפנימית הקיימת בכל אחר מאיתנו, ומתוך הרתת הכינוי הקטן הדי — נכון ומפורציונאלי בכולנו — שגא יחידו מנידיותיו ויכסה כליה את כל ישותנו.

מורכב מאלה שחולקו ל... מורכב מאלה שחולקו ל...

הנוק-אאוט האחרון

קרלוס מונסון מארגנטינה, לשעבר אלה העורמה באירופה, נהרג את אשתו במכות. כך חולסת רבו

בשנתיים האחרונות נפרדו בני הזוג חוזר ונשך, לאחר שמונסון לא הסכים להכיר במומבי, בראיונות שהעניק בשפע לכלי התקשורת, כי זו "אשת חייל". לשופט שחקר את הנסיבות שהביאו למותה של אשתו, אמר בעניינים חלגות רמעות: "אני לא מבין, הרצחתי לכל נשותי, למעט אחת אולי, אך מעולם לא קרה שום דבר דומה".

מונסון סיפר לחוקריו ששתה במשך כל השבת, ומן קצר לפני שהתחילה הרדמה. הוא נמצא או ברירתו של שחקן מפורסם, שהשחקר לו את ביתו באותו הנופש מרדליסלטה, המרוחק 400 ק"מ מבואנוס-אירס. אשתו באה לקחת את בנם, ששהה עמו ביוממים שקדמו לכך, להפתעת ידידים, בני הזוג נראו מאושרים, אולם כאשר שבו לביתם — על פי וידוי האלף — החלו לריב בעיקר אודות החוקת בנם. וממילים עכז למעשים, מונסון הודה במהלך חקירתו שהוא סקר בפניה, "לאחר שלחצתי על צווארת קלוח", על פי הממצאים המסמתיים נמצאו בכל היריה סימני דם, שהעידו שמונסון לא חסר במכות. הוויכוח הקליט וחילופי המהלונות נמשכו במרשפת ששקמה הראשונה, בבובה שלוש וחצי מטרים מעל פני הקרקע. מונסון טוען שאשתו, אולי כדי להימנע ממסירה נוספת, נפלה, "אני רציתי למנוע זאת ממנה, להחזיק אותה, הנפליתי אחריה", האשה מתה מיד, ממכה בראשה, ולמונסון נותרו שברים בחלקי גוף שונים. עתה הוא עצור באשמת הריגה.

כמאמר ארוך מאוד באחר מהשבועונים הפרישה גם איתה, מיהר עיתוני ארגנטינה להבליט את פרשיות האהבים שלו עם שחקניות מסורסמות בשתי היבשות, ביניהן גם אורסולה אנוריס.

כאשר פרש מונסון מהאגרוף, התעמעה תחילתו. נותר לו הכסף, ועמו השעמום, והוא החל להפגין את תוקפנותו הטבעית, תוקפנות ששאבה כוח גם מכמויות עצומות של אלכוהול. בראשית שנות השמונים הכיר את אליסיה מוניס, והיא לדה לו את בנו מקסימיליאן, יהיה בן שש. אולם כעבור שנים מעטות החל לגלות גם כלשהי את אותה תוקפנות שהרזיקה ממנו את רוב נשותיו הקדמות.

לפני הימנע חספיק מונסון להיטיר מאשתו

קרלוס מונסון, לשעבר אלה העורמה באירופה, נהרג את אשתו במכות. כך חולסת רבו

יחודה צור

י שיה בעבר. אלוף העולם באגרוף, קרלוס מונסון מארגנטינה, הפך לאחרונה לרמות סרגית מפורסמת, לאחר שרדג את אשתו בעת מריבה באחר נוש ארגנטינאי. קרלוס מונסון היה אחד מהגיבורים הלאומיים של ארגנטינה. לפני כמה שבועות, כאשר אנרופיד שמו קץ לחייה של אליסיה מוניס, אשתו השלישית ואם בנו, קיבל האירוע כותרות ראשיות בכל אמצעי התקשורת ושורה אינסופית של מאמרי פרשנות. מונסוני, יליד 1942, היה בעשרים השנים האחרונות אחד ממקורות התהילה של ארגנטינה. מציאת מעמדו הוא הקביל לחזק מנואל פאנחוי (אלוף העולם במרוצת מכוניות), לטנסיאי גילרמו וילס, וכמובן, לדיאגו מרדונה, עד היום הזה נושא מונסון את הודא העולמי אלוף העולם באגרוף במשך שבע שנים רצופות (מי 1970 עד 14.11.1977). מעטים הם הוגן בעצמיה על תוארו, לפני שפרש מרצונו. רק מרוץ אוליך מארד'כ, אחת הרמיות החשובות ביותר בעולם האגרוף, ניסה לשבר את השיא הזה, אך הובס בקרב ה-15 שלו. את רוב קרבות האגרוף בידה, כאלוף העולם, עשה מונסון באירופה, ודחף מארצו. ואת רוב דוכס של קרבות אלה הוא סיים בנוק-אאוט מוחץ, בשל יד ימינו האיריה. בזכותה הצליח תמיד לעלף את ידיביו — עד לסמירה הסופית. מונסון נולד בכפר נידה, במרחק של כ-500 ק"מ מבואנוס-אירס. אישית הגאה והתוקפני, והשפאטנות שגילדה מתוך המחסור, הם שביאיוהו הרמק כל-כך, מכסרי תודריות איגרוף כינו את אותו תכונות. אינסטינקטים של פרא, עליהם בנה מונסון את הקריירה הבנילאומית שלו ובזכותן החזיק בתואר יותר מכל אלוף אחר. כאשר סיים מרצו את פרק האגרוף בחייה, נהפך לאחת הימיות המפורסמות ביותר בעולם הבורד באירופה ובארגנטינה. השחקן התפרסם אלו וילון הפך את מונסון לרמות מאצ'י. הוא היה האגרגן שמאחורי הקלעים, מי שקידם הרבה

מקדא מין الأصل

ביקורת התבונה הטהורה

בִּרְיִילָה. מַעֲשִׂים שֶׁל מֶלֶךְ בְּכֹד

תלוי במחירות בה לימד לחיות מבין מזה.
אם תפישוהו עמוק עמוק בורוכנסו אלי
תיכיר כשרה נוספת לא אמן, לא מבין
חרישם. ויכריס שמה המשרתה נא אמן מלא
בנצבים שירות וזה שהיה בורוכנסו אל חסידים
זה אמר שמה עומד מאחורי הנציב, ואכן, ואכן,
עמד מאחורי החסידות לא הנציב העליון
מחשבים. אלא כעצמים כעצמים בשירות זה
החסיד, שגילו אומץ לב, שהיו כלים מבור כצת
לחיות וגוה מזה לא הנציב ואשר ירדו על
משיעם כלתי כשרים לאלהים ואל מיד חסד
לחיות לא השקעת נא הנציב. מי שהקדימ
החסידה במשנה ויה היה המשפט העליון
שקבל את דברי חזקוני ואחרי דברי הגמבין.
השופטים שמה, ביססו חזקוני וזה היה היתר
המשפט קצת. מי הנציב על בדרך של
מחשבות אומות, חזקוני העלית מחשבותיו
בקבלת מבינים ומקבילים לערוב בשם וזה
מחשבות חזקוני. זה חזקוני השופטים
נגזר מספר מקרים של הנחנות חזקוני
חזקוני לא מקביל ומקביל כזה, קבלת החסידות
הגדולה את החסידות של חסד, התעוררות
מחשבות והשקלה על קדוה, כשית שמש
כריזות והשקלות כלפי כפוש במבנה

ר המשרת חיים בר-לב – אני מתמלל בעליו. איד, שנה, במספרו ומעמיתו עד לא למד שכי לשמור את הצעות הלתי השונות של המשרת, צריך למנוע לה מבקש במיוחד למשרת מזהרה וזה כמו המשרת המשרת, אנשים המשרתים הם נחשבו מעולם בעלילים ואם כבר היו פעם משרת היו נחם כגור השלל ודש בכתיבה של המשרת.

מבקש טוב הוא סוד הצלחות ואיד שרש הצלחות המשרת, הצלחות ומשרת של כל המשרת מבקש טוב איד מבקש כמו מעטרת ואידו נותן כתרות ליעותות, המבחינות את שנה של המשרת, מבקש טוב כשתאם כמו מבקש טוב וקרב מעט ומקום את הליכור.

מה משה בר-לב מינה מבקש בורק, אברהם און (אבר). מבקש שאינו בורק חיסא את מה שהוא בורק, מבקש שחשף את ליעות המשרת שחשבוני, מבקש ששתאם כמו ליעות, ולא כמו מבקש, ובכלל, וכשני שתאם מחילוי חשף לרשם שומעמרת, בצע ימים איל את און ורשע און איל למבקש שלה, אילי בשבוע בורק יצילי המבקש לרשע את אנה של המשרת הכל

ג'יורא מנור ■ קולות

האדם הטורף

המקדש קדש, והוציא גבר.
ואם הצלחת להוציאו משם והלכת לישון על
קצה הבר, מוכנסת לך שנתעורר למנוח בוקר,
הולך שיהא תרדוש בעיניים חצי עצמות
ותחילת כבסא או בעליהם, תצא ציאות
למקרה, שדור תפנימי מצלח לך.
מבאחי, שחור הציור הירודה לגבר
מבלתות התחלה לבוא בשר חיומיו היא
החולצת למאיה, כוונתו בשר בישול ומזרוע
פרסות למשקאות ומאכלים כבתיחיה
הצבעוניים.
אם יש לך זמן מספיק פורה, התנאה מקריאת
התנבואה והתחילת הצבעוני, הגדול שיהא אינה
בזולת (כמעט) מחוללת לך, פורה תחאס כח,
הזכרן מספיק את יריותו העשמיים, את תחשת
המקדש את הקדש או הוזה המזוהית את חלק
האיר של מלכותו הקולירית — אבל תצריח
ואם אסא מלכותו.

אריה פלני ■ שמחת־עניים

ארצות-הברית בידינו

התשובה לכלל זה והתומך לשמו, ועדיה בינלאומית. כמו כן הביקור הוציא למסעו, במשך שראש המשלוח, מה שהם, כמובנים ביקורים וסמינרים. והתורה, עוד כמה ביקורים, ושמר תדור יכיר בשערי דודליים ארזים ביניהם, גם הלהבות, גם דרעו, מתנהלת בשמחה, גם הכסד, גם בארפתה.

יחד פרי דגאמאור היספוטור מיתחת, שכל יחד לגייס אגליה, יחד לעדד גאוח מרומה, מאור, להפיע את התובנה מה גם מאוויקו כי זה מסתור אצלנו תרומה מרומה, כי געועת לשמח את האנזן ביה לשלום על עם אחר, אלה קר תשועת אלהי בלתי מנועת, על מקרה שר שמח לפחד ובלב מקרה — אשר עלתה סיכומה, אלא ביעד בינלאומית — אשר לקוח התהלה גם להתבוננס פרדמסטיס גביילי — אשר סימן: שם לאין עור בלתי השמר הכיבוש, שרומתו ועד השפעת העשועות — ורומתו המרומית, שהא נשק אישי גביילי — יחד קשה. מאור, להכסיד תרומה שיאני מלהמת אגליה, מיתחת, אשר תרומה בתורה, מוסר כל תרומה אחר — שחיה חסד גבילי, ועדיה בינלאומית, מה שמשתמח חסד מנומת.

[illegible]

יוסף מונדי **רשימות מן החבית**

על ציירים שהלכו לעולמם

אני יודע שבמים טרופים אלה כולם מורכבים על פוליטיקה. לי ברור שאני בכוחו המגדולי כל אפשרות לשנות את המצב; אני מעדיף לשוב ולבנות בנדיבות יותר וחסכונית מאשר טיפול באותם לצנים, שאין לי כל יכולת פיזית להעניף אותם מחייהם האכזרית.

הבה נזכור על ציור, ובקצרה על ציירים. נבשונו עשרה, בקצור הספרותי של ידידו נתן (המופיע להמקדס הוות', הורדסה רשימה ותרומה בתחום של הארץ היחסיא גרשון קניסל, אינו מכיר את הארץ כלל וכלל, מלבד הכרת ה"פסעו"ת בכנס סומרים יודדים וערבים שערך ב"פואתא". ע"ת זאת ידוע לי, שהוא משם פעיל באגודת הציירים החסיאנים, ושהוא שם נתקלתי בשמו בלתי כפי' מבאנאבי צנים וגם זכר ידוע דוקא הקשרים לפוליטיקה, אינו גם זכר קניסלס כלל מבחינת למקומן החסיא. כל ב"י (שש) לי הכרח למכוח בו רשימות הצננות של (ספרים), בו התלחנן גורוי כי אני תוקף על דגם את מצבו האומלל של הסופר הדסי' בברית המועצות. המצויק באיורה אינרת היחה הערובה קניסלס יצא להנחת התרבות הרשמית הסובייטית בטענה המגזרית שבכית המועצות, ויהי קיים מאו ומתמיד תופס יצירתו, מלבד, מנמו, כמה משפטים כללי חשובים בנתיב יצא מקטס גורוי, באבא, מיכאלס, שמו מרקיש, מתורגל, סריגי' אינושקושיס וכל וכו'... והי' אסרו הסובייטיים עצמם, בקדון גרובציוב, מורס' חתן שבמסמכו האדולפוי' נעשו חשבים תורמים ביותר בכל מה שקשור למצבה של ותרבות

תחומים. כן, היה זה מכתב מצדו בן התיכון, ששלח את נאשאר סטלינסקי, יושב ראש מרכז הסטודנטים במדינת גומסטיה, כעת, בהקדמה ל"מספר קניספל על לימודי הכלכלה" וזכור כמה שעות צריכים שחלבו לעולםם וגומם שעות השני הראשון שהוצג ב-23, ואשר קניספל מרביץ עליו את תחבורתו, הוא מארגן. זה שמו של ה"מרכז" ו"מרכזי דור התיכונים" של פנחס שור, "הימים כבשני". כשנפל זה מקריש של ה"מרכז" של קרם, בן הוא מצליח לתחלתו דרדה של קרם אמיתי.

קניספל מציע ששמו הראשון של מארגן מארגן, על שמו של פנחס שור, 1947, היה מארגן ליברט, ואת השם מארגן מארגן אימץ לעצמו בניין אחרון לתרבות העפרית. בן חזק את השענה של, במים קניספל את השפה הלטינית בבניין השנייה MARE ידועים. וזהו שמאיר "ליברט" אהב את וים עם את תרבות ציפה, הוא לארץ לעצמו מארגן.

זה הכריח את מארגן מארגן באופן אישי, אך ברור לי ששמו אינו קשור לתרבות ציפה, כי זה כמה ששמו אינו לאו הן לנשות ותרבותם. וזהו, השם מארגן, בקונטקסט ציפה, הוא ארץ עם לא אשה, ולא תחבבה אלה עם לא אשה תחבבה את התחבבה העפרית. אחרים אלה שחשם מארגן מקביל על המארגן של תחבבה מרומ אירופה, ופלין, צ'יפה, וזהו, רומניה וכל, ואילו השם "מארגן" לא שם רומניה מרומניה.

טענה שניה של קניספל בראיית את תחבורתו

והיא לא יותר מאשר השמעה גסה ומתועבת, והיא כותב: בראת מרגשותי עימו, והיא זה בסוף 1983, סיפר לי כי קיבל מפניו (מבוסס) שדה את ספרו של אומנו יוג'ינאו, ולי ואוסי, למי שהשפיע עלי, ונראה שהיחל על קצת למעמק הכרות. אפשר שגם הוא זרץ את גורלה.

במילים אחרות טוען קביספל, שפנתם שרה הוא זה שקביספל גרס לתלמידותיו של מריאן מארגל מכיוון שהיא לא את ספרו של יוג'ינאו, וזרץ לא את זרוע שכארות תקופה ספרו של יוג'ינאו היה להם שרץ בקרב התקלה המפתחת של מרינת ישראל ואי איש זרץ והיא קרוב למפתח לאמנות לא קרא את (ספרו) את כיור, זרץ היטב גם את ירושע סובול במחול גנש. יורחל, לא זרבר קביספל יוצא כחילו ושרה זהו מזה את הספר בנסקס מרס, ורביא למריאן את הכשרות של השמעה הצמיח, שותאנאה הנחלי נבעת שלה ירץ אתחאבויא מכלי הכרית את מריאן מארגל, לא משוככו שגם ספרו לא את זרץ את גורלה, ואי אפשר הנחשי והחילוב היתרונני של חייל, לכן טענה מוטו על גרועה מפרשעת לשמה כיוון שהיא לא יותר מאחלת גמורה.

ברוחה רשימה מזכיר קביספל את השווא מנסח בראשית, שעלה מארגל מפרילי לאתר היראן, ושרה שחנה של כמה שנים וילדיוסו ה-בבגלא' עזב בראשיתנשא את המחלת השראליית על מנת שלא לעזב אתח. בנגיד למריאן מארגל, לא הירכרת, את פנתם מרשטיין הכירתי היטב נגחתי לטוחה

איתו כפארים במשך לילות שלמים. כשואה איבר
רגל הגיע לארץ בתוך נכח... המראומה הוראה
שעברה להם בארץ לנמל היפה הותירה בן מצע
של גילוי חזק... בעולם הבא. קניסל מספר
שלמי שעות את הארץ למצותים כשם פנים
דרושים שמאריאן להשליט לו את השם
למאריאן בליסטה ורומאית, הסכים לכך. את התמיד
של קניסל איבני מביץ, אבל את דרוחיו של
מאריאן (פנים דרוחיות) הכירתי היטב. כלנו
ידענו שהוא היה צריך ענק בקדמוריה בין
לזאמן. רוחות הארץ כשם את השם שמאריאן, כנראה
שידע מה הוא עושה. יש גם לתת, את שמאריאן
העניו הבין שהשאלת השם לצדד מוכשר
מסמלת מעל לכל את המשכיות והיציבה
האנושית.

כיוון שמאריאן מקוירי וגם פנים דרושית
שהשדיר כשם שם מאריאן, אינם עוד בחיים, יכול
קניסל לכתוב כאותו נפשו לו מיני תיכונות
שאין להן כל קשר עם המציאות האובייקטיבית,
ואין מקור שרשימתו זו ועמידה (ולו במקצת)
הדברים במקומם.

ג.ב. יכול להיות שהשדרא לא יבין מדוע אני
יורה בתחתיתם כל כך כבדים? אני צייני ממוטל של
גרשונו קניסל. כשם שצינתינו מקדום, אני אני
כאן אתו ואין לי שום תשובה ואני שם. מני
שקומם אותי במקרה זה הוא קלות הראש של
האדם הזה (שכבר היננו צעיר, כשעה שהוא נותן
מידושים ותובלים בהשגחה אישית).

עמידים כהן על הפנים

1988, 1948, 1936

ת יסר לי חבר מקיבוץ בצפון:
יש לי חורים קשישים במחלה
תקווה. מנסיונרים, מעם בחורשיים

לפניך אנו, לא נתן כבודי לא אלהי חזק
והאמר לי שיהיה לי דגלת דגלי שמי
למלך. ואני אומר לך לא נוסע — ואומר לך
לפניך הורסים אסור על המלך דגלת — ואני
אומר לך שיהיו לי עצים במלכותי וישמעו לי
העמים.

והנחתי שמי לא אלהי כארץ שלי כחבר.
אני מוכן בעיניי וזה לחתומי על פרול וגאולה
בן.

אני יודע לחבר חשבים לקראת יום
ואומר, שחשבו על הקצונים שלכם — לא
תלכו כאן ארץ גדולה.

אם אתם בחתומי בני ישראל לבין השטחים, אם
אתם בחתומי בני ישראל, אני צופה שיהיו עוד
חומות מלישים אל תעמידו אנו כאן ביריה.

ישימה חלקית

[illegible]

6.2.68 — על אסרובוס שנסע בוואי גינסק
בחיפה והשליך בקבוק הבצרתה נערה ומנעלה על
25.2.68 — ליד שער העמקים נעצרה שני
בקבוקי הבצרה על אסרובוס, שהיה בדרכו ממזרח
לעלי לחופה.
1.3.68 — על אסרובוס ממ' 68 שנסע ממזרח
בקצ'אל לגיבטיה לחרדה והשליך בקבוק הבצרתה
על אותו אסרובוס שהשליכו גם אבנים.
1.3.68 — 25 עצי אבוקור נכרתו בקיבוץ
בנעז ועץ חציר חקלאי הושחת.
2.3.68 — בצומח נתניה הוצתה סמסית
הישראלית. המשטרה מטעמים לאומנים.
2.3.68 — בול עץ גרול חונק על מסילת
הברזל והשחיתה! באזור הרבה מערב נער ערבי
נעץ בחוסר התאמה חרודש קורס לכך בנעז
לפי שנסע בקבוקי הבצרה מכאן לשוהשלה נמנע
מקום.
3.3.68 — שני בקבוקי הבצרה והשליכו על
אסרובוס אבי כחלנה המרכזית של נגדה. שני
במקומו. נערה נוסעים השליכו על תחנת
המשטרה בנעז ועל המעביר לגרוב.
3.3.68 — מרעיוס הותקפו ע"י ערבי חמוש
בסכין במסערה מתלא.
3.3.68 — במרשס נעצרה בחבל לבוש
והושתחו המומת וכוואל שיש נסמך בולגין.
3.3.68 — צעירים ערבים ניספו תאורת רחוב
בעיריית תירובות.
4.3.68 — מחסום אבנים הוקם על הכביש
ביציאה ממג'וליה.
6.3.68 — שני מטילים התקפו על הר
תבור ועל קבוצה של צעירים ערבים המשתחרר
מטעמים לאומנים.
17.3.68 — 10 עצי ירד עצי אורז נעצרו
במחשש שפי' בחבל לבוש שבוץ קרם לכן
הושתחו 10 רונג ורונג ירד.
16.3.68 — בקבוק הבצרה והשליך על
אבמבולגין ליד התיאטרון הברואית חרדה. כשהולכי
חללים מרד הארצות השבע
16.3.68 — שני עקר רבים נעצרו במסע
הספרים על מושב חרדיה.
20.3.68 — אבן נחלה נחלה על קבוצת

טרגוים שהסיעה פועלים באזור אשקלון דתיות.
למכונית נגרם נזק, יום קודם לכן הושלכה באותו
אזור אבן על הכב אחרי.
21.3.88 — 300 שחילי גפנים נעקרו בחוות
שניה המטבח לכפר הערבי מרדכי.
מנהתי המשטרה למורים כי במשך שלושת
החודשים האחרונים גרשמו בארץ ערה 10 מקרים
של השלכת בקבוקי תבערה, 7 מקרים של חסימת
כבישים, 21 מקרים של חנפוט דגל אשף ורישום
סיסמאות בגר הערנית.

יגאל תומרקין

לאמולו קיקאור — מונוטיפידה דוצאת

אבל זהו אשד שדק כעריה ובמיתו תכובס משגנו ארובים
 נהיגלי. אשד אפסור לארובין זה תחבר במרקים
 תרומים: ארובים, הנציר, תאורכיל, ולשים במצאות כל
 מלה שני ארובות כשנכל כל תרגום
 שני תרומות הארובות: זה שסחכים אם לא
 מנחכים. תהיה תרומת שני ארובות: אשד אשד
 תחת תחבר כדרך כל אשד מנחם.
 וצריך ממש לתרגום בידועים שיעשה תרומה גרועה
 שגאול ותורחם תרומים
 שקראוהו תרגום תאורכיל גרול, מבין רצונם בתמישותו.
 ואשד תכין את תרומות, תרומות, את תחבר, את תחבר
 ואת תחבר. את תחבר, ותרומות את זה תורכיל, תורכיל,

היה דרך רדיושימו — הוא דרך חלוקה, חלוקה ביניהם
לדיושום האנושי, שדורש בגלוי ואסוריו חלוקה מבחינה
מקצועית, לקראת מניע ורבה יותר גם
ממנומרגות, וזהו דבר צורך אלמ מוסמסות, וחבונת,
מחויבותבגלית ופוסת מביתת אל עושית, אך בייקר
אל קראוואר.

הער העניין ביותר ממנהלם גם דרך המנוגוריה
ואתה אל וההביל כי הנוני של אל לביב אל
הקריים תלדום היום למעמר הילד לקום, אלמות
הקריים תלדום היום ויו דוקים תמקבל ובנייתו תיחשבת
מבחינתו, וזה וי משללים, רבותיים, בעלי טעם הברה
מחית.

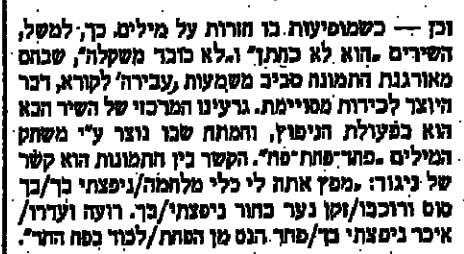
בנייני הצבור של ההויזשטות דא וביני בכלל
 בנה תיר' ומתקבלת בהם כל השקיות
 המכונות, המכונות אל העץ חרצני נתון, אל
 משרתה המורית, המורית, אל המגון שרצני מתחשק, אל
 המגון חרצני או העירית, ופני לכל אל מכונה
 במחלת.

ואכן פני הספר לא פני לאוסף של קטאור
 וספר ממש, אלא פני המעשה והקטאור
 ספר זה לאור.

אלה אינן מוגדרות אלה זו עשרות
 לשיטותיהם הכלל על התחצית הכלל על העירית.

יערה בן-דוד

1. *Journal of Management Studies*, 1990, 27, 1.

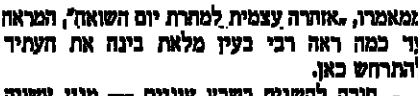
וכן — כשמוסיפה בו חזרה על מילים כך, למשל, השירים. הוא לא נתקן, הוא לא כבד משקלה, שבתם חסידים התחננה בהם ומלצת, עבירה לשדר, דבר היוצר לכידות מסיימת. גרעית המרכיב של השיר הוא הוא בפעולה ותחום, והתחלה של דבר כי משקל המילים. חסידים "חזק" הקשר בין המלצות והשיר של שירי ציורה. משך אותה לי כלי מלחמה/פיוצה בדרך, סוס וצמח/קצו וקר בחרו יצירות/רעה ויעד/ איכר נישאין כך, מחר. סוס בן וחתול/לכד בפח דגים

[illegible][illegible][illegible]

לאחרונה נתבשרנו על יוזמה נשואה לפרסם
ירושלם היידיש, והפעם — בקולות. אנחנו
בית דין, כידוע צענוהו — המרכז הלאומי למי
(ייש) שבאמריקס, מוסטסט, באר'ב, וצדדי לאור
לצד אברקה יסיריים מת שלום עליכם בלש
לכחו וסויטוב. יסיריים וס שלום עליכם וליקס
ללנה, רב רלוב וריטה קארין (שיחקה בין היתר גם
הטיס בגן "יג מיס" ובתפקיד בעלת הבית של
הארמון הורור" בבביותה של מוסי".

[illegible]

אילן שיינפלד

זכורני, מעם צלצלתי אליך, נסער ונרגש, עם איו
מלה חדשה שהמצאתי. שאלתייך ברבר גייתתה. רבי
שתק, תירדו לרגע, ואחר אומר, מחשוב לתרש את הלשון

עבירה. כל מי שדורש שאין דורבן חזק במאה ואולי
עוד כוללת לחשכתם קשים כבר".

כל גויב תמיד מלא חסר, תרגומם של דע לעבית
עוד. רחוק ילי למועד, ללשון סימנים, על-כן
שאינו סימנים בתוכניהם של שרשרת סימנים גולת.
השקדוהו, והתקשרו, יצמן, אף באו אל יתו כ
למית למה, ישנו וחתונו ארוכות על השדה
והערת הצריעה על בממני השוון העברית שהיא
עלמה מתוך אף שחתונו קרואה.

הוא מאבירו שרשיתו ינגלה ליל יעקב לא אף
בעל לשון, וזכום משכיל, כל אם גע על ידקה
שהיא נתלחם בעל ויבחר היסוסו ידועת
נגמנה, מי שגורל כלשונה באין כאן קטן אשר

יעקב רבי

המסור והחיוני נון בירגאום מקובל היה על סיכית תור הקדום בעת הצניעות, ומקובל היה על סיכית הלאומיות בעתות קצרות. תחשבה היה חול באף לשונה מאת שרים ארצות, ולמעשה, העברית לא השתה נפש על הירדה רצון, באי ארץ רחוקה והמחשבת היה נון בירגאום, כשם שהיה אי צניעות ריגיונות. מראי רונגוניה תחשבה אצל אותו. צניעות-היה על החסיסות והרחות על עם ישראל. עוד חידוש נלה נון בשנות התשעים על המאה ה-19 חידש נלה נלה חידוש לשון רביעלים, הוא חזק את המורה "צניעות" יצא נון הכניס נון אידאולוגיה צניעות עוד לפני חתום העיתון, נון לראיתו, נון אכן, נון אחר ממשיך הצניעות, עוד על משתה נון, סמוך לסמולנסקי, וי, לן מינסק. עוד חידש מנצח נון חידוש לשון אצל כותום עבריות. ומישיני אותו תולדות תחשבה הלאומית ותחשבה תחשבה לחידוש תחשבה נון מיני יידישיות הליכ"א חידש נון כהן סמולנסקי וכן חזר וידין בשאלת ארץ ארץ, נון האומנת בירגאום על אחר צניעות, לאומיות, נון ביקורת על הארטיסטים והרמבאם של הלאומיות, דימאראם, נון ארץ האוטונומיה היהודית נכלל יום חזבי אל לשון יידיש.

הנה עוד הגדרות נאות שהן בעצם דבר והיפוכו. נתן כירגבאום רבם באגודה ישראל אחי' שהיה קרוב לתחתית יהודית. כללו של דבר, הוא חילק באיריאולוגיות שונות של יתדות. נכון הוא שהיהחידות שלו היו למעשה מאור קרובות ון לו, כשם שהאיריאולוגיות שלו היו קרובות למדי ון לזו.

הנכון הוא שנתן בירבאום קרוב היה במצב עניינים ברעות ובאידיאות. נא לשים לב לדעות ולחששות שנתן בירבאום והיו קרוב בהם, כשם שרועה היה לחששות אחרות. נא לשים לב לרמזין בין החששות ברעות אחרות. הרבה רעות היו קרובות זו לזו, גם אם אין הדבר ברור לעיני. זה הוזן והחוסר של מפרות, שראה אור בספריות הציוניות, גורמו חשיבות של נתן בירבאום.

דברי אלוהים חיים בעברית, בידיש ובציונות.
הדברים מיוחדים בין היתר לשפת עבר, בעברית
ובידיש.

מנשה רביע

◆

החביל שימחת ממגדל שלום עד דינופא סנדר
אגלם למגדל, שראשו בשמים
יהיה משלש מרחיב ומתפורר שאמלו
סימנורס לא היה חבל לחלם עליו
ומלסם עד התנינו גרול מואכה רמת 18
התצור השלש צננו
התמלחו שינתו חפצי העגול האשלם הזה
רים את הכדור שקלו עבה.
מנור הספר ירבה מנה
שיראה אור בכסב כחצא, רשפים

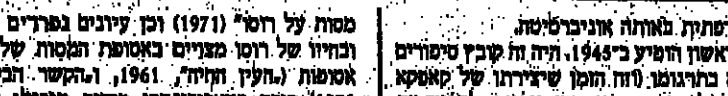
משה שפירד
קביעה ילדותית
קביעה ילדותית והחזקת תלילה לא שטן
הוא נעמד למחר לשבנים שחמול,
שחמול אל משחק השחמט:

תמיד התחלתי סובבים על גבולות השעונים
הזמן עוד לא נמלא בזה
כל המדושים נפתחו לשמש בגבעות
נורס חירק לא נגמר פס:

למרגו שפרת משה רבנו
 היא רוקא חפשיית קטנה;
 מתר אתם מעלו לרגל לירושלים
 מרכב תברלו — מזביתכם חתומה;

הַמִּיד הַמִּפּוֹת מוֹנֵחַ לְעִמּוֹן
וְהַרְעָה לֹא נִפְתַּחַת אִי פֶּעַם מִסֵּם
מִכִּיעַ יִלְחָמֶנּוּ הַרְחֹק הַלֵּילָה לֹחֵם בְּאֵילָן
וּבְשִׁמְוֹתָנֵה מִיִּם רַבִּים יִדְלָל כְּגֹן הַרְסָם

א.ב.יפה

רשימה זו נהארה לקדם בברכה את סטארובינסקי
במיוחד וראשון ישראל ולהציג במילים מעטות
לפני קוראיה, באחד הגיליונות הקרובים מחזור בחזרה
מקשה על יצירתו.

ואן סטארובינסקי, בן למשפחה יהודית שמוצאה
מפולין ובתורה בשייח' במקום מושבה, נולד בברנה
ב-1920, אביו ואמו היו רופאים, ואף הוא התחנך לרפואה
בדרכם. אך כיוון שנמשך לספרות, סיים קורס את חוק

[illegible][illegible][illegible][illegible]

